

12. Velká věc

Byl to jeden z těch úplně normálních začátků dne, kdy všichni seděli hluboko pod hladinou moře ve společné jídelně na základně v jeskyni. Mozeček brčkem srkal z misky z lebeční kosti želé, Kokot vychutnával jeden ze svých výběrových olejíčků, Frank žvýkal bagetu a hrál sám se sebou šachy, Jack se věnoval své milované kořalce, Karlos kokainu a absinthu. Blázen měl umotaný brko, před sebou čaj a puštěný počítač, ve kterém pročítal novinky z vesmíru a stav akciových trhů.

„Doktore, co to zase děláš, pojď se najíst,“ vstoupila do jídelny Urgha. Blázen se otočil a spatřil Doktora s papírovou taškou nasazenou na hlavě.

„Doktore, sundej si z hlavy tu tašku, sedni si nebo zalez zpět k sobě do nory, ale kurva chovej se aspoň chvíli jako člověk. Kde je vůbec Pong? Zase jede ty svý virtuální pornosračky? Víte co vůbec, vážení?“

„Nevíme, Kapitáne...?,“ ozvalo se několik opatrných hlasů.

„Víte co, pěkně tady zahríváme, máme hovno co na práci a mě dochází hulení.“

„Šéfe, vám a docházet hulení, to je mi ale nějaká kravina,“ ozval se Pongův smích, jenž právě vstoupil do místnosti spolu s Mazlíčkem, který mu skákal okolo nohou.

„A ty si byl kde, Číňane? Zase si sjížděl porno?“

„Šéfe, kdepak. Vařil jsem perník, protože mi docházel,“ zasmál se Pong a posadil ke stolu. Narýsoval několik lajn z ještě vlhkého materiálu, kývl směrem k Urghze a šňupl si.

Chvilí koulel očima, pak urovnal rukama oblečení a promluvil.

„Strávil jsem posledních šest hodin vařením methamfetaminu a měl sem čas přemejšlet.“

„Prej přemejšlet,“ rýpla Urgha, ale nepřerušila tok Pongovy myšlenky.

„Přemejšlel sem kurevsky dlouho, než mi došlo, že už to takhle dál nejde.“

„Co dál nejde, Pongu?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, já nevím jestli sem jedinej, kdo si toho všimnul, ale těch náhod už bylo fakt hodně.“

„Pongu, čeho sme si měli všimnou?“ zeptal se znova Blázen a začal balit brko.

„No přeci těch náhod, kdy nám furt nějakej blázen tluče do hlavy, že máme před sebou velkej úkol.“

„Pongu, ty seš hlava,“ zasmál se Karlos, „ale máš zkurvenou pravdu, ty jeden vyfetovanej magore.“

„Kdo je tady u tebe vyfetovanej magor, debile,“ zasmál se Pong a stále se cítil jako king.

„Číňane, vrat' se k meritu věci, nejseš jedinej, kdo si všiml pomatených věštev o naší výjimečnosti,“ zapálil čerstvě ubalený brko Blázen a čekal, co z Ponga ještě vypadne.

„Takže sem nakonec vymyslel, že bysme s tím měli něco udělat. Vypátrat, kdo za tím vězí a co po nás chce,“ velmi zrychleně promluvil Pong.

Nastalo ticho a jen Kokot vypadal, že chce něco říci, ale nestihl to, protože Kapitán Blázen významně zakašlal.

„Pongu, ty vole. Víme, kdo je za tím a co po nás chce. Ta tvoje hlava chemická zapomněla na Temný kolegium a náš experimentální transportér. Vzpomeň na pana Jednookého a náš první výlet do Hurzovy kolonie.“

Pong se zarazil a začal přemýšlet.

„Šéfe, máte pravdu, můj mozek vařením zakrněl, serem na to a jdem na Titan. Je na čase, aby ten zmrdr Marten promluvil.“

„Přesně tak, Pongu. To sem chtěl slyšet a vy ostatní určitě taky. Vyrazí standardní akční výsadek ve složení já, Pong, Urgha a Kokot. Karlos bude jistit stanici a zbytek zůstane tady a začne chystat materiál a výbavu pro delší výpravu.“

„Kapitáne, vy ste úplnej básník duše,“ pozdvihl sklenku Jack a naráz ji vypil.

Kráterem se proháněla mohutná bouře, kterou Blázen pozoroval z okna a přitom hulil joint.

„Kapitáne, pěkně zkurvený počasí,“ ozval se za jeho zády Karlos.

„Je. Počkáme, až se to přežene a pak Kapkou odletíme do kolonie. Zapneš zabezpečovací zařízení a budeš sledovat okolí. Pokud tady přistane kdokoliv jiný než my, sejmeš ho těmi novými samonaváděcími kanóny a vyšeš nám signál, že si v prdeli. My se vrátíme a zmizíme. Jasný?“

„Předpokládáte průser, Kapitáne?“

„Ne, nepředpokládám. Marten je malá ryba a Pong příliš dobrý. Nikdo si nevšimne, že Marten zmizel. A až si všimnou, budeme už pryč.“

„Můj vůdce, bude příležitost otestovat nové ochranné prvky, které jsem instaloval na stanici. Prohledal jsem náš sklad a našel několik prototypů silových polí, tak jsem je upravil a použil k ochraně stanice. Karlos bude v bezpečí,“ přišel Kokot z hangáru. „Kapka je připravena a až se zlepšší počasí, můžeme vyrazit.“

„Dobře, kde je zase Pong a Urgha?“

„Kapitáne, leští si zbraně a ten úchylnej Číňan kontroluje kufřík s nerezovými nástroji,“ odpověděl Karlos.

„On si vzal svůj kufřík?“ udiveně promluvil Blázen.

„Jo.“

„Můj vůdce, jaký kufřík?“

„Pongův kufřík s chirurgickými nástroji, které už dlouho nepoužil.“

„K čemu je používá?“ zeptal se velmi zvědavě Kokot.

„K tomu, aby získal z lidí informace,“ odpověděl Blázen a mocně potáhl. Kokot se již raději dál neptal.

Metanová bouře umlkla a Blázen s posádkou se nalodil do Kapky. Kokot otevřel dveře hangáru, vyletěl, udělal otočku a zastavil naproti oknu stanice. Karlos jim zamával lahví s absintem, hangár se uzavřel a silové pole aktivovalo.

„Ten bude vypadat,“ řekl Blázen a naznačil Kokotovi, že má odletět.

Cesta ke kolonii Saturn VI. uběhla bez větších problémů a nový automatický přistávací systém Kapku bezpečně dovedl k přistávací ploše. Pozdravili Ahmeda a odjeli rovnou k Rozverným tanečnicím.

„Vítejte pane Blázen,“ přivítala je číšnice u vchodu, „dlouho jsme vás tu neviděli, copak vás přivádí?“

„Ále, jdeme tak kolem a rozhodli jsme se, že dáme něco malýho k jídlu,“ s úsměvem odpověděl Blázen.

„Jsem ráda, že jste se rozhodli zastavit. Pan Marten tu není. Následujte mne.“

Usadili se do svého oblíbeného boxu a objednali jídlo.

„Šéfe, co budeme dělat?“ zeptal se Pong.

„Čekat, Pongu. Čekat na správnou chvíli, kdy budeme sami s Martenem a jeho ochrankou, kterou sejmeš. Omámíme Martena, odvezeme ho na stanici a popovídáme si. Nyní si dáme pořádně do nosu,“ zasmál se Blázen, zapálil joint a začal uzobávat jednohubky, které mezitím přinesla obsluha. Pong s Urghou vzali rozkaz doslova a nachystali si několik lajn, které postupně vyšňupali.

„Kapitáne, jak chcete Martena omámit a dostat na stanici?“ zeptala se Urgha Blázna, mezitím co si Pong objednal nějaké dívky k osahávání.

„Urgho, jednoduše. Omámím ho pravdou a na základnu s náma pojede dobrovolně. Řeknu mu, co vím a uvidím jak zareaguje. Podle mě se chytí na udičku, protože to co máme, chce strašlivě získat.“

„Můj vůdce, geniální myšlenka. Co jeho ochranka?“ řekl Kokot a projel prsty knírek.

„S tou si poradí Pong. Už bys měl po těch všech popsanych stránkách znát jeho schopnosti, díky kterým si dokáže poradit s jakýmkoliv bezpečnostním problémem,“ zasmál se Blázen.

Kokot se zarazil, ale za chvíli mu Kapitánova odpověď prošla pamětí, mozkové obvody analyzovaly vtip a ústa vydala pokus o smích.

Několik hodin uběhlo a Bláznovo společenství bylo stále v rozverně zábavě. Pong vystřídal větší množství různých exotických krásků a nevypadal, že by chtěl končit. Blázen s Urghou a Kokotem seděli na druhé straně a tvářili se spořádaně. Zrovna v tu chvíli přišel Marten se svým doprovodem a posadil se vedle Blázna.

„Vítám tě, Kapiténe Blázne, co tě sem takhle nečekaně přivádí? Byznys šlape, prachy tečou, všechno je v pořádku, ne?“

„Taky tě rád vidím, Martene. Jo, všechno je v pořádku, byznys jede, ale myslím, že je na čase vyřešit jednu věc, která mezi náma visí jako starý lejno.“

„Blázne, co by mezi náma mělo jako bejt?“

„Martene, já vím, že chceš něco, co máme a o čem si myslíš, že nevydáme. Víš co nechápu, proč si nepřišel a nezeptal ses přímo? Máme spoustu věcí ve skladu.“

Pong vyhnal děvky, ponechal jen dvě a pozoroval nově příchozí. Martenovi na čele vyrašil pot a začal si mnout ruce.

„Blázne, co myslíš že bych měl chtít?“

„Vidím, že se hrozně potíš. Měli jsme návštěvu a myslím, že ti chlapi byli tvoji,“ řekl Kapitán a Martenova ochranka viditelně zpozorněla.

„Pongu, klid,“ otočil se k Číňanovi, který přesunul ruku k rukojeti meče.

„Z čeho soudíš, že byli moji?“ zeptal se Marten.

„Máme laborku a geniální zaměstnance. Už si přestaň dělat prdel a řekni mi, o co ti jde,“ změnil tón hlasu Blázen a Pong poznal, že Kapiténa přestala hra na kočku a myš bavit. Pochopil to i Marten a napětí by se dalo krájet.

„Blázne, máte stroj, který bych chtěl,“ řekl po chvíli přemýšlení Marten.

„Fajn, to už je lepší,“ vrátil se Blázen ke svému normálnímu hlasu a zapálil joint.

„Pokračuj.“

„Prototyp zařízení, o kterém vím, že byl uskladněn na druhé straně transportního zařízení, který máte na stanici. Mám starý univerzitní záznamy.“

Kokot se podíval po Bláznovi a promluvil.

„Můžete mi ukázat aspoň část dat, abych ověřil jestli mluvíte pravdu?“

„Není problém,“ odpověděl Marten a nechal si jedním z mužů otevřít přenosný počítač. Našel příslušný soubor, zobrazil jej a otočil displej k Bláznovi a Kokotovi, který výstup rychle přečetl.

„Můj vůdce, nelže, opravdu má poslední záložní kopii, která byla vytvořena v den opuštění základny.“

„Dobrá. Martene, co s tebou? Chceš přijít na návštěvu podívat se na ten krám? Třeba se dohodneme na nějaký ceně. Co ty na to?“ zamyslel se Blázen a pokuřoval.

„Blázne, lákavá nabídka,“ odpověděl Marten a Kapitán z tónu hlasu poznal, že se chytil na háček.

„Tak se zvedneme a půjdeme na naši loď?“ zeptal se Blázen.

„Jo, abys mě oddělal. Ne, já poletím svojí lodí a vy zase tím svým starým křápem,“ odpověděl Marten a snažil se tvářit úplně normálně.

„Jak chceš, přátelská nabídka. Sejdeme se u lodí a váš pilot se domluví s Kokotem.“

Dvě lodi se blížily ke kráteru, až zastavily před vstupem do hangáru. Kokot otevřel vrata a vletěl dovnitř. Martenova malá loď se vešla vedle a posádka vystoupily.

„Pěknej hangár, žejo,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které ubalil během cesty.

„Kolik vás je, Martene?“

„Celkem deset.“

„Fajn, čtyři zůstanou tady, zbytek půjde s námi.“

„Dobře, Blázne. Ty seš tady velitel,“ odpověděl Marten a ukázal na čtyři muže, kteří měli zůstat u lodí. Zbytek se vydal za Bláznem.

Zastavili u okna s vyhlídkou na kráter a chvíli sledovali krajinu.

„Zvláštní místo, vydržím se dívat dlouhé minuty,“ zasnul se Blázen a podíval se po Martenovi velmi zvláštním pohledem. Marten pochopil, že je v prdeli a podíval se po ochrance.

Pong právě vešel a zavřel za sebou dveře hangáru.

„Šéfe, ti čtyři jsou vyřízení. Večer u stolu budou jejich manželky a děti sedět sami,“ suše ohlásil.

„Martene, že se k tobě stále ještě nedostaly děsivé informace o mém Pongovi?“ zeptal se klidně Blázen.

Marten se zmateně rozhlédl a bylo mu jasné, že velmi podcenil obchodní partnery a skočil na háček se špekem. Pozoroval Ponga, jak sráží k zemi jednoho muže za druhým a mečem je zbavuje životů. Nemohl tomu nijak zabránit.

„Pongu, já sem ti říkala, abys nenadělal bordel. A co ty uděláš? Vykrvíš je jak prasata, podívej se na tu zasviněnou podlahu,“ rozčileně ukázala Urgha na několik malých čůrků krve, které vytékaly zpod mrtvých těl ochránců.

„Urgho, já jsem se snažil a myslím, že náš host rád uklidí bordel, který nadělali jeho podělaní muži, že?“ zasmál se Pong a očistil meč od krve.

„Pongu, hoď je do recyklátoru a pak se připrav na důvěrný rozhovor s naší návštěvou,“ řekl Blázen a odvedl Martena ke stolu, kde ho usadil na židli.

„Budeš mít pěkný výhled.“

Číňan s Kokotem naházeli těla mrtvých ochránců na antigravitační plošinu a odtlačili je do odpadní jámy. Urgha uklidila podlahu a Kokot prohlásil, že u zrovna u tohoto být nemusí. Odešel k transportéru, kde podle svých slov musel opravit drobné chyby ve firmwaru a Karlos se ho rozhodl doprovodit.

Blázen přitáhl židli ke stolu, posadil se a vyndal náčiní. Pomalu připravoval hulení a pozoroval Urghu, která doklízí poslední zbytky krevních stop.

„Běž pryč, jestli u toho nebudeš chtít být,“ řekl.

„Kapitáne, jsem dospělá. Když bude Pong ujíždět, půjdu pryč. Už ho znám,“ odpověděla.

„Jak myslíš. Co ty Pongu?“

„Šéfe, jsem připraven,“ položil Pong svůj kufřík na stůl a otevřel ho. S rozkoší se do něj díval a pak přetočil k Martenovi.

„Blázne, děláš chybu. Moje zmizení neutajíš, dost lidí vidělo, jak s váma odcházím.“

„Nebudeš nikomu chybět, odsud jste odletěli a myslím, že vaše loď bude zaznamenaná i na radarech. Později ji najdou opuštěnou a poškozenou v jednom z meteorických pásů na cestě k Zemi,“ pověděl s jistou ironií v hlase Blázen a zapálil joint.

„Co bych dělal na Zemi?“

„Obchod, ne? Pongu, jak jsi na tom? Připraven?“

„Šéfe, čekám jen na váš příkaz.“

„Martene, poslední šance promluvil a zemřít v klidu. Tím bys hodně Ponga naštvál,“ zasmál se Blázen a pokračoval, „proč chceš náš stroj? Víme k čemu prototyp slouží a je jasné, že v tom nejedeš sám. Ta technologie by tobě byla k hovnu, víme?“

„Blázne, já nemůžu, oni by mě zabili. Zaplatili veškerý můj pátrání po tomhle zařízení a zahubili by mě, kdybych promluvil.“

„Martene, víš co je problém. Zabijeme tě my, tady a během pár následujících hodin, takže hraješ o čas, kterej ti zůstal. Sám se rozhodni.“

„Blázne, já nemůžu.“

„Šéfe, cením si toho, že mlčí, uvidíme jakou bude mít výdrž,“ vstoupil do rozhovoru Pong a v ruce držel akupunkturní jehly.

„Už si v jeho rukou,“ skončil rozhovor Blázen a odklepl do popelníku.

Marten se potil a Pong ho pomalu obcházel. Pak zarazil několik jehel do krku a sedící muž ztuhl.

Číňan rozložil na stůl masážní ubrus, zapálil voňavé svíčky a vonné tyčinky, vytáhl vonné olejíčky, až Kokot zaslíntal. A velkou sklenici s pijavicemi.

„Co? Co? Co to...?“ zkusil promluvit Marten.

„Jazyk ti funguje, skvělá metoda, vyslýchaný sebou neškube a nemůže zranit sám sebe. Vyslýchající nebude zraněn a současně může bezpečně vyslýchaného zranit. Užijeme si jistě hodně zábavy a doufám, že vydržíš dlouho mlčet. Teď už ti jde jen o čestnou a milosrdnou smrt. Na konci rád promluvíš a ulevíš své duši. Nikdo se nebude zlobit, že jsi zradil zmrdy, se kterejma si upekl tuto nechutnou sračku a odejdeš ze světa smířen sám se sebou.“

„Co, co kdybych promluvil nyní?“ zeptal se opatrně Marten, který přemýšlel, jestli by nebylo přeci jen lepší zmizet někam do jiný galaxie.

„Kamaráde pozdě, to bys mě fakt nasral a rozřezal bych tě hned na místě bez milosti i s tím rizikem, že na mě bude Urgha nasraná, protože dvakrát po sobě mejt podlahu nasere každýho. Rozumíme?“ důrazně řekl Pong a povalil Martena na stůl. Rozřízl mu oblečení a odhalil holou hrud’.

„Takový holátko, to se budou moje holky mít,“ zasmál se Pong a sundal Martenovi ponožky a kalhoty.

„Začneme jehlama pod nehty, dobrej začátek, nemyslíš?“ řekl Pong a vrazil pod každý nehet u prstů na nohou dvě až tři jehly. Marten zaskučel.

Pong vytáhl jehly s vonnou tyčinkou na konci, kterou zapálil a postupně všechny zapíchal do lýtek a stehén.

„Trošku rozhodím čchi narušením toku životní energie v zakázaných meridiánech. Něco pocítíš.“

Marten se díval, jak mu do nohou Číňan zabodává jehly a v mozku mu pomalu vyrůstala bolest, která se zvětšovala a nedala se popsat jinak než řevem. Strašně moc chtěl říci, že všechno poví, ale bolest mu nedovolila vydat srozumitelnou hlásku. Pong pomalu dokončil svoji práci, velkou péči věnoval odříkání rituálních slov a přešel k hlavě své oběti.

„Já vím, strašně moc bys nám všem chtěl říci, že řekneš všechno, jen aby ta zasraná bolest skončila. Jenže to sis měl rozmyslet dřív, teď seš v mý moci a dokud nebudu chtít já nebo Šéf, nepromluvíš.“

Hlasivky ochraptěly a Marten vzdal zápas s vlastním já. Tělem mu probíhaly jemné záškuby a obličej se kroutil bolestí. Pong mu vložil mezi zuby dřevěný kolík.

„Šéfe, to aby si nepřekousl jazyk, jinak by nemohl mluvit. Dám mu svý pijavice, to něco uvidíte. Tyhle pijou krev fakt solidně dobře. Speciální odchov,“ s nadšením v hlase řekl Pong a začal svými ocelovými hůlkami vyndavat ze sklenice jednu pijavici za druhou a postupně je přikládal na odhalenou hrud’.

Pijavice se chvíli tvářily laxně, ale postupně začaly ožívat a zakously se do kůže. Začaly pít krev a pily velmi vydatně. Za nějaký čas byly desetinásobné, velké slizké hnusné bečky krve přisáté k tělu. Martenova tvář zbledla a kolík mu vypadl z úst. Pong pochopil, že bude potřeba dát chvíli pauzu, aby si Marten oddechl a nožem odřízl nacucané pijavice z hrudi. Na těle zůstaly díry do masa, protože se mršky zakously hodně hluboko.

Pong vyndal skleněné baňky, zapálil léčivou svíčku, jejímž plamenem očistil od zlých duchů vnitřek skla, které poté položil na otevřené rány. Podtlak vytlačil trošku krve a rány se uzavřely.

„Šéfe, co kdybych mu dal kapačku, vydrží nám déle.“

„Klidně Pongu, dodělej si ten svůj obřad. Stejně máme rozehranou hru,“ odpověděl Blázen, protože během výslechu vybalil „Člověče nezlob se“ a s Urghou a Kokotem rozehrával partii. Pong pochopil, že vše je plně v jeho režii a tak vyndal nástavec s kapačkou, zavedl Martenovi kanylu a pustil mu do oběhu výživný roztok s cukrem. Marten vzdychl a vzdychl ještě jednou, když Číňan zavedl cévku.

„Šéfe, se omlouvám, ale aby vám to nepochcal.“

„Jasný, hlavně aby se neposral,“ dodal Blázen.

„Kapitáne, vy ste hlava pomazaná, Šéfe,“ smál se Pong.

„Dám pozor,“ dodal.

„Víš něco o elektrostimulaci?“ podíval se Pong do tváře Martena. Ten pouze zakoulel očima a myšlenka, která v těch očích byla, ústy nevyšla.

„Ne, nebudeš mluvit o Temném kolegiu nebo aspoň dokud nedostanu chuť si to poslechnout a elektrostimulaci nejspíš znáš,“ povídal Pong, současně z kufříku vytáhl defibrilátor a sundal ochranné fólie z elektrod.

Chvilí se díval Martenovi zasněně do očí, poté mu přiložil na hrud' kovové destičky.

„Ještě pořád nechci abys mluvil a ani ještě nezemřeš. Budeš si každopádně připadat jako v místnosti, kde někdo zhasíná a rozsvěcí žárovku. Moje oblíbená část. Připojím sondu a nechám pracovat automatiku.“

Pong zapnul defibrilátor a Marten sebou poprvé škulbl. A za chvíli zase a pak opět a opět. V pravidelných pomalých intervalech, jako kdyby voda kapala.

„Vyhrála jsem!“ vykřikla Urganha.

Marten koulel očima, když Pong vypnul masáž srdce.

„To by asi mohlo stačit. Dáme pauzu, musím si taky odpočinout a ty mezitím nabereš trošku sil,“ řekl Pong a pustil Martenovi do žíly trochu energie z roztoku. Posadil se k Bláznovi, připravil několik lajn perníku a sledoval hru.

„Šéfe? Mám ho už nechat promluvit?“

„Pongu, ještě ho nech chvíli přemyslet,“ odpověděl Blázen a krátce se podíval na ležícího Martena.

„Nevidím takovej ten upřímnej pohled v jeho očích.“

„Šéfe, když myslíte, mě už přijde upřímnej celkem dost,“ řekl Pong, šňupl lajnu a vrátil se ke své práci.

„Martene, slyšel si Šéfa. Já vím, že tak hrozně bys chtěl mluvit, ale nejde to, zatím to ještě pořád nejde. Já vím, že je ti to líto, ale mě rozhodně ne. Musíš získat přesně ten pohled, kterej chce vidět Šéf,“ povídal Pong mezitím, kdy se přehraboval v kufříku.

„Já nevím, jaký nářadí na tebe mám použít můj nový kamaráde. Mám tu takové pěkné nástroje, ale Šéf a Urganha by se zlobili, kdybych je použil. Nadělají nepořádek. Musím najít něco méně invazivního.“

Marten cukal hlavou, chtěl křičet, ale ústa odmítala spolupráci.

„Ále, ále, ále copak to tady máme,“ rozjasnil se Pongův obličej a vytáhl starý ruční trepan alias trepanační vrták.

„Podívám se co máš v hlavě, tuhle hračku jsem už kurevsky dlouho nepoužil. Víš co to je?“

Marten zakroutil hlavou, v hlavě mu prudce bušilo a v tepnách rychle pulzovala krev.

„I kdybys věděl, stejně bys nepověděl,“ zasmál se a přešel k Martenově hlavě. Nožem vyholil temeno a propiskou nakreslil křížek pro označení místa, kde vrtat. Křížků bylo nakonec více.

„Nejdřív ti vyvrtám díry do hlavy a potom řezacím drátem provedu několik chirurgicky přesných řezů a odstraním pár laloků, který nebudeš potřebovat k mluvení,“ pověděl Pong a začal vrtat. Místností se ozvalo skřípění kosti.

„Pongu, můžeš to trochu ztišit?“ poprosila Urganha, „ruší mě to při hře.“

„Urganha, pár minut. Kost klade mírný odpor,“ zamručel Pong a pokračoval v ručním otáčení vrtáku.

Dodělal otvory, odložil trepan a gázou očistil rány od kapek krve. Sklonil hlavu a prohlížel si tepající mozek.

„Martene, málokdo to o mě ví, ale mám rozsáhlý anatomický znalosti. Trepanaci sem dlouho nedělal a na závěr tě čeká lobotomie,“ vysvětloval Pong situaci a vytáhl z kufříku dlouhý ostrý nástroj.

„Projde vedle oční bulvy a zarazí se hluboko do mozku, geniální věc jak z psychopatů dělat beránky,“ zasmál se Čínan a vrátil jehlu zpět.

„Pongu, jak jsi na tom? Právě jsme dohráli a řekl bych, že Marten byl můj velký fanoušek. Vypadá spokojeně s moji hrou a určitě by mi chtěl pogratulovat k několika perfektním hodům kostkou,“ zvedl Kapitán hlavu od hry.

„Šéfe, já sem si užil. Myslíte, že už má srovnaný všechno, co by nám chtěl vyklopit?“
„Já bych řekl, že jo? Co myslíte?“ obrátil se Blázen k ostatním.
„Už bych dávno mluvila,“ řekla bez přemýšlení Urgha.
„Můj vůdce, já mlčím jako hrob,“ odpověděl Kokot.
„Pongu, dovol mu zazpívat písničku,“ rozhodl Blázen.
„Okej,“ zamumlal Pong a začal odříkávat náboženské verše.
„To jen kvůli atmosféře,“ řekl a zapálil ještě kadidlo.
„Vole, ať se tady neudusíme,“ zamručela Urgha, ale Pong nevnímal. Vytáhl pomalu několik akupunkturních jehel z horní části trupu a Martenovi se zkroutil obličej bolestí.

„Ano, ano, zabil jsem babičku a otce. Nikdy jsem to nikomu neřekl a vůbec mě to netrápilo. Ty svině chtěli, abych chodil do práce. Každý den do práce, ráno v pět hodin vstávat, vzít si posranou aktovku s termoskou, chlebem a rízkem nebo kusem králíka, postavit se na zastávku a jet s dalšíma kreténama narvaným autobusem do fabriky. Odstát si frontu na píchačku, pak na devět hodin postavit ke stroji, ktorej bych krmil součástkami. Na to bych se vysral, já chtěl bejt zločinec, chtěl sem žít na ulici, poctivě okrádat slušný pracující a vymáhat výpalný a ne se stát posraným dělníkem. Tak sem je oba zabil a odešel. Už je to venku, mě se tak ulevilo.“

Marten byl na pokraji zhroucení.

„Co to meleš, mě je u prdele, jestli si zabil fotra a ošukal babku. Zmrde, řekni Šéfovi, co chce slyšet. Dělej zmrde,“ udeřil Pong Martena do obličeje.

„Co najednou tolik násilí?“ zeptala se Urgha.

„Taky patří k atmosféře. Povědej zmrde, jak to máš s Temným kolegíem. A vyklop všechno nebo bude Šéf nasranej. Žejo, Šéfe, že budete nasranej?“

„Pongu, budu nasranej, ale hlavně Martena nepřerušuj, byl v šoku a vypadá, že se už uklidnil a chce povídat,“ řekl Blázen a zapálil nového jointa.

„Blázne, jsem lhář a lžu pořád. Hlavně lžu o sobě. Je pravda, že jsem náhodou získal univerzitní záložní data, je pravda, že jsem jsem pochopil, co ukrývají za tajemství a je taky pravda, že jsem nikdy neměl peníze zorganizovat vlastní pátrání. Tak jsem vyvolal ďábla a kontaktoval Temné kolegium.“

„Jak se takový Temný kolegium vyvolává?“ zeptal se Kapitán.

„Temný kolegium si vás najde samo, stačí jen dostatečně rozhlásit, že máte zájem se setkat a oni se to dozvědí. Vždycky se to dozvědí,“ odpověděl Marten.

„Můj vůdce, jaktože nás ještě nenapadlo rozhlásit žádost o setkání?“ zeptal se Kokot.

„Nevím Kokote. Asi proto, že nás chtějí dostat a Martena až tak zase nepotřebují. Martenovo štěstí nejspíš je, že neví naprosto nic o našich aktivitách na Zemi a tudíž nemůže kamarádíkům ze skautského oddílu říct, kde nás najdou. Havajské pláže navštěvujeme celkem často,“ zasmál se Blázen.

„Nazývají mě Velkým démonem a berou mě vážně,“ skočil do rozhovoru Marten.

„Podle mě z tebe mají prdel a jedinej důvod proč tě potřebujou je, abys hlídal, kdy vylezeme ze stanice a pak se pokusil získat souřadnice základny na Zemi. Už jednou jsi to zkusil, víme?“

„To není pravda, nedostali všechny zálohy, které jsem našel. Držím je pod krkem a jen chci, aby mi dobře zaplatili,“ začal rudnout Marten.

„Takže si jen obyčejný šmėčko a podrazák. Se vsadím, že i tu debilní přezdívku 'Velký démon' sis vymyslel sám. Teď máme tvůj počítač a potvrzený, že po nás jde posraný kolegium,“ suše shrnul situaci Blázen a otočil se k Pongovi.

„Pongu, já nevím jestli nám může říct ještě něco novýho, je to malá zkurvená ryba, která našla velkou uhynulou rybu a hladově přestala hlídat okolí. Žraloci využili situace a sežrali ji.“

Blázen se podíval na Martena a přemýšlel.

„Blázne, příteli, udělali jsme spolu pár byznysů a hodně jsem ti pomohl. Vem si s kolika lidmi sem tě seznámil? Kdo tě uvedl do světa galaktického narkobyznysu? Já. Nemohl bys být milosrdnější a vyjádřit trošku vděčnosti?“ začal škemrat Marten.

„Když já očekával něco jiného,“ řekl Blázen.

„Co jsi čekal?“ zeptal se zaraženě Marten.

„Že mi ještě něco povíš, ale tyhle kecy mě unavují a nudí.“

„Znám velký tajemství Temného kolegia.“

„Jaký zase tajemství?“ zeptal se otráveně Blázen.

„Berou drogy, je to parta úchylnejch závisláků, kterým jde jen o peníze a moc.“

„Martene, to si mě teda moc nepřekvapil a ani bych neřekl, že se jedná o tajemství. My sme taky parta permanentně sfetovanejch debilů, akorát nám jde spíš hlavně o love než o podělanou moc. I sfetovanej můžeš bejt slušnej a poctivej. Ty nefetuješ a ještě navíc si pěkněj zmrď,“ nekompromisním tónem v hlase řekl Blázen a podíval se po Pongovi.

„Hele, já nevím, ale řekl bych, že jeho role v tomto příběhu skončila. Pro někoho byla velmi důležitá, ale postava Martena splnila svůj účel. Potvrdila pouze to, co mi řekl Nejvyšší na planetě, kde sme se ocitli s Jednookým. Stejně by musel dřív nebo později umřít, tak ať umře teďka.“

„Šéfe, jak myslíte, udělám si pár cvičení na mozk, zvonáknu lobotomii a pak ho hodím k ostatnímu odpadu.“

„Ne Pongu, mrtvolu dáš do jeho lodi, aby našli po havárii aspoň nějaký kousky DNA.“

„Slyšel si Šéfa,“ pošeptal Pong Martenovi do ucha.

„Já nechci umřít,“ skoro s brekem ze sebe vysoukala oběť na stole.

„Nikdo nechce umřít a rozumný člověk dělá všechno proto, aby umřel co nejpozději. My, mniši z klášteru Šaolin se učíme od malička odhadnout, kdy jaké duši nastal okamžik smrti. A cvičíme, aby náš okamžik smrti přišel až v době fyzického stárnutí těla,“ dostal Marten malou budhistickou přednášku.

Pong přisunul židli, usadil se a strčil skrz vyvrtný otvor jeden ze svých skalpelů přímo do mozku. Martenovo tělo sebou lehce šklublo a veškeré svalstvo od pasu dolů se uvolnilo.

„Posral si se kamaráde, to se umírajícím stává,“ řekl sedící Pong a pokračoval ve svých operacích.

Blázen s Urghou vstali od stolu, odkud je vyhnal puch hoven.

„Doprdele Pongu, měl si dávat pozor! Kdo to bude zase uklízet?“ rozčílila se Urgha a nasraně šla napustit kýbl vodou a připravit úklidové prostředky.

„Pongu, nic nám nového nám neřekl, skonči to s ním,“ řekl Blázen a šel se vysrat.

„Tak vidíš Martene, začal si nudit a kdybys promluvil hned na začátku, mohli sme ušetřit Kapitána a čtenáře zbytečného násilí. Je mi líto, že skončíš blbě, ale pro další děj nejsi potřebný. Víš co bys mohl udělat a tím odčinit svoji vinu za ztracený čas?“

„Netuším...?“

„Mohl by ses omluvit za promrdaný čas,“ odpověděl Pong a začal čistit lobotomovací jehlu. Marten zmlkl a přemýšlel.

Pong se podíval do tváře ochromené oběti a bylo zřejmé, že se chystá k poslednímu úkonu.

„Počkej,“ promluvil Marten a Pong se zastavil.

„Protože po mě nic a nikdo nezůstane, žádná stopa v dějinách a jestli přeci jen, tak jenom stopa šupáka a vohnouta. Snad tedy pomůže, když se pravděpodobně jako první literární postava v dějinách písma omluvím za svou existenci, za své činy, za demontní konec a vůbec za všechny ryby, který sem nesežral.“

Pong se zamyslel, podíval po Bláznovi, stojícímu u dveří a ještě chvíli přemýšlel.

„Ty Martene, to není blbej nápad, omluv se, chceš-li.“

Marten se nadechl a promluvil.

„Před tím než zemřu, chtěl bych se omluvit za svoji postavu, za své činy a za všechny podlosti, který jsem kdy v životě vykonal. Omlouvám se čtenářům, že se mnou museli protrpět několik

odstavců, aniž by pochopili k čemu jsem v příběhu dobřej. Taky bych se vám chtěl omluvit za autora, on to nemá v hlavě úplně v pořádku a jestli ste čekali víc, tak je mi líto, ale tímhle hovadským příběhem jen ztrácíte čas. Vyserte si, debilové. Můžeš šikmovokej zmrde,“ skončil.

Pongova jehla se mihla vzduchem a až po úchyt zmizela mezi kořenem nosu a pravou oční bulvu v Martenově mozku. Pong s ní lehce zahýbal a pomalu vytáhl, utřel kapesníkem a uložil do kufříku.

„Šéfe, hotovo.“

„Dobrá, ale zbytečná práce Pongu. Odnes ho do jeho lodi, Kokot zapojí dálkový ovládání a odletí s ní k jednomu z meteorických pásů v okolí. Plán už jsem dávno vysvětloval.“

Marten cosi nesrozumitelně mumlal a máchal rukama. Pong vyndal akupunkturní jehly, přendal nehybné tělo na antigravitační plošinu, odvezl do hangáru a posadil do velitelského křesla v pilotní kabině Martenovy lodi. Urgha začala podruhé uklízet.

Kokot a Bláznem seděli u počítače a sledovali přenos z dálkově řízené lodě.

„Můj vůdce, už dlouho jsem neovládal kosmickou loď pomocí klávesnice a kurzorových šipek, omluvte prosím mé pomalejší reakce.“

„Kokote, nevádí. Jde ti to skvěle,“ řekl Blázen, kouřil joint a sledoval monitor.

Martenova loď mířila mezi asteroidy a jeden z velkých se postavil do dráhy letu. Obraz zmizel.

„Můj vůdce, operace se zdařila, havárie proběhla úspěšně. Poslední údaje ze senzorů hovoří o přímé srážce.“

„Fajn, jeden problém máme z krku. Teď už zbejvá jen najít Temný kolegium a nechat Ponga udělat jeho oblíbenou práci.“

Po několika dnech se vrátili na stanici provést běžnou systémovou údržbu. Na venkovním parapetu čekala odolná zpráva z policejního oddělení kolonie Saturn VI., s žádostí o podání vysvětlení ve věci zmizení podnikatele a konfidenta Martena.

„Tak Marten byl navíc ještě bonzák, ten nikomu chybět nebude. Pojedeme tam Kapitáne?“ zeptal se Karlos.

„Musíme, ať nevypadáme blbě, znali jsme ho,“ po chvíli přemýšlení odpověděl Blázen.

Policejní stanici v kolonii Saturn VI. navštívili poprvé. Blázen otevřel špinavé prosklené dveře a s Kokotem vstoupili do haly. Zamířili k přepážce se stojícím policistou.

„Kokote, hlavně žádný násilí. Schválně sem nevzal Ponga, aby nedošlo k nějakým nedorozuměním. Nemůžeme si tady dovolit problémy, natož násilný.“

„Můj vůdce, logické rozhodnutí,“ odpověděl stručně Kokot.

„Co chcete?“ zeptal se policista za přepážkou.

„Dostali sme předvolání, tak jsme přišli,“ řekl Blázen.

„Ukažte,“ natáhl orgán ruku a Blázen mu podal dokument, který prostudoval.

„Martenovo zmizení. Vy ste ti, se kterejma odletěl?“ zeptal se policajt.

„Ano,“ kývl Blázen.

„Zamotanej případ, u vás pravděpodobně těla nenajdeme, protože radary mají na záznamech, že odletěli směrem k Zemi,“ přemýšlel nahlas policajt a střídavě pozoroval jednoho a pak druhého.

„Byla to obchodní schůzka, s váma se máme pobavit o případu?“ zeptal se Blázen.

„To ne, jsem jenom zvědavej. Martena tady znal každej a Rozverný tanečnice jsou oblíbenej podnik.“

„Tak za kým máme jít?“ zeptal se ještě jednou Kapitán.

„Komisař Rex, třetí patro, dveře 375,“ řekl policista a odešel od přepážky, aniž by se jakkoliv rozloučil.

„Všude stejní zvědaví debilové,“ zamručel Blázen, když čekali na příjezd výtahu.

Dveře se otevřely, ven se vyvalil dav lidí a když se kabina vyprázdnila, Blázen s Kokotem nastoupili. Blázen ocenil, že nahoru s nimi nikdo nejede, mlčky si prohlížel starou zašlou kabinu a u některých skvrn si nebyl jistý původem.

„Můj vůdce, řekl bych krev, lidská krev. Po zvětšení vidím zbytky kůže, kosti a nějaké vlasy ve spárách by se také našly.“

„Policejní stanice, všude je to stejný. Pamatuješ jak sme potkali toho Picarda? Kde je mu asi konec,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Můj vůdce, skončil ve své dimenzi a určitě pokračuje ve zkoumání vesmíru,“ odpověděl suše Kokot a výtah zastavil.

Vstoupili do zašlé chodby s kdysi zeleným soklem, šedivými dlaždičkami na podlaze a dlouhou řadou očíslovaných dveří. Chodbu doplňovaly v pravidelných vzdálenostech rozmístěné dřevěné lavice.

„Nikdo tu není,“ řekl Blázen a vyrazil směrem, který označovala šipka s čísly 350-380.

Došli k dveřím číslo 375 a Kokot zaklepal. Chvilí bylo ticho, pak se ozvalo „Haf. Haf.“

„Co to kurva?“ otočil se Blázen na Kokota.

„Můj vůdce, počkejte chvíli. Oogle translátor ještě pořád pracuje.“

Blázen se nechápavě podíval, ale pak v hlavě promluvil hlas. „Vstupte“.

Podívali se na sebe a poslechli, vstoupili.

Malá strohá místnost obsahovala stůl, dvě židle, pelech, misku s vodou a misku pro žrádlo.

Rozhlíželi se, když se znovu ozvalo „Haf. Haf.“ Oogle translátor zapracoval o něco rychleji a přeložil „Posad'te se“.

Kokot a Blázen se posadili a teprve v tu chvíli si všimli, že za stolem v křesle sedí středně velký žíhaný pes, který právě zvedl hlavu zpod stolu.

„Haf. Ha... mě chcete?“ promluvil pes.

„My, my, my sme přišli s výzvou k podání vysvětlení,“ zakoktal Blázen.

„Ukažte, podejte mi ji,“ řekl pes a natáhl packu, do které Kokot předal obálku s pozvánkou.

Pes ji otevřel, očuchal a začal číst.

„Že vy jste ji dali do ruky strážníkovi, který měl dole službu?“

„Aano, jak jste to poznal?“ zeptal se Blázen.

„Jednoduše, podle pachu. Ráno, když jsem šel do práce, mě podrbal za ušima. Ste si snad všimli, že sem pes? Komisař Rex jméno mé,“ zasmál se Rex.

„Já jsem si říkal, že vypadáte trochu zvláštně,“ opatrně řekl Blázen.

„Můj vůdce, technicky vzato to není pes, ale nýbrž fena,“ zašeptal Kokot Bláznovi do ucha.

„Mám 8x lepší sluch než vy a opravdu jsem fena, akorát nemohli dlouho pohlaví poznat, tak mě blbě zařadili mezi samce. Vůbec, vy pane s tím divným knírkem, nesmrdíte jako člověk, ale spíše jako stroj,“ řekl nebo řekla Rex.

„Jsem robot, android, umělá inteligence.“

„Myslel jsem si to, kdysi jsem narazil na jednoho tvého druhu, ale už byl rozebraný.“

„Za co máte to vyznamenání?“ zeptal se Blázen, který si všiml medaile na obojku.

„Ocenění za dobře odvedenou práci. Drogy, marihuana, kokain, heroin, pervitin, nelegální psychedelika. Znáte to, běžná policejní práce,“ s kamenným výrazem odpověděl Rex.

„Aha,“ zarazil se Blázen, „tak asi přejdeme k věci, ne?“

„Můžeme, víte jak. Tady se na drogy příliš nehraje, vyznamenání mám ještě ze Země. Byl jsem v Číně vyšlechtěn a vycvičen k policejní práci a za odměnu mě přeřadili sem. Tady je to jiný, než o pár planet blíže k Slunci, věřte mi. A teď tedy k věci.“

Blázen s Kokotem mlčeli.

Komisař Rex vytáhl krabičku, vyndal hulení, drtičku a ostatní náčiní nutné k výrobě marihuanové cigarety a začal balit joint.

„Víte, Marten byl můj. Byl moje okno do podsvětí a díky tomuto vztahu, který jsme mezi sebou měli, byl v této kolonii relativní klid. Byl to zmrď, kterej by babičce sebral holení kost, jen abych se nažral. Já sem docela rád, protože mám náhradníka, ale čekal jsem, až přijde vhodná příležitost. Vaše složka je zajímavý čtení a chci s váma vyřešit dvě věci.“

„Jaký, pane komisaři Rexi?“

„Za prvý. Svědci říkaj, že jste byli poslední, kteří ho viděli na živu a prej s váma odletěl. Co mi k tomu můžete říci?“

„No, jak bych to řekl. Svědci nelžou. Viděli jsme ho a odletěl s námi na stanici do kráteru. Přeložit zboží a doladit poslední body byznysu na Zemi. Co se s ním stalo pak netuším,“ odpověděl Blázen, který zapálil brko.

„Našli jsme trosky v asteroidovém pásu. Martenova loď byla rozmláčená na kousky, srážka s velkým kusem šutru. V tom bordelu se nepodařilo najít laborce ani stopu po genetickým materiálu, takže si nejsme jisti, jestli je Marten živ a nebo mrtev. Co si myslíte vy?“

„Co si myslíme? Od nás odstartoval a co se dělo pak, fakt už nevíme. Jestli říkáte, že se našly trosky jeho lodě, tak jaký můžou být šance na přežití v mrazivém prostoru vesmíru?“

„Minimální,“ zamyslel se Rex, „probereme tedy druhou věc. Obchod.“

„Jaký obchod myslíte?“ zvědavě se zeptal Blázen, protože pochopil, že vše je ve starých kolejích, přesně tak jak má být.

„Převezmu veškeré Martenovy obchody. Bude to problém?“ zeptal se Rex.

Blázen chvíli přemýšlel, tedy ne že by přemýšlel, věděl už jakým směrem se rozhovor bude ubírat, ale cítil, že dramatická chvílka není na škodu.

„Nemám problém, dohodnuto. Ještě něco?“ odpověděl.

„To je všechno, případ uzavřu jako běžnou havárii. Je to smutné, ale takové věci se ve vesmíru stávají. Děkuji za návštěvu a příště na shledanou. Omlouvám se, ale čeká mě další práce.“

Kokot s Blázem se zvedli ze židlí a odešli z kanceláře.

„Ani kosti nebyly nebyly nutný. Slušnej divokej západ,“ řekl Blázen, když se za nimi zavřely dveře.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Kokot.

„Vyzvedneme Ponga s ostatníma a půjdeme zapařit. Máme důvody oslavovat.“

O něco později v jedné známé tmavé místnosti, kdesi mimo Sluneční soustavu, opět hovořilo ve stínu sochy nechutně tlusté osobnosti připomínající vajíčko několik postav v kápích, kterým nebylo vidět do ksichtu, ale už ty zmrdy znáte. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíčač, Kokot a Sráč.

„Mocný Matkopíčači, dostali jsme špatnou zprávu,“ řekl opatrně temným hlasem Šoustal. Matkopíčač mlčel. Dumal, jeho kápě se pohybovala podle toho na koho se díval a na koho se podíval, ten sklopil hlavu.

„Temní kolegové, jaké zlé zvěsti přivezl posel?“

„Marten zmizel,“ řekl jiný temný hlas.

„Kdo je kurva Marten?“ zeptal se Matkopíčač.

„Velký démon, mocný hrozný,“ zašeptal další temný hlas.

„Jo tenhle debil. A je mrtvej nebo jenom zmizel a zase se odzmezí?“ ptal se dál Matkopíčač.

„Mocný, nevíme. Od našeho špeha přišla zpráva z policejního oddělení Saturnu VI., že během jeho služby přišli podat vysvětlení frajeři, kteří mají ve své moci základnu s těmi věcmi, které nás zajímají a Velký démon je nám slíbil.“

„Problém je v čem, Čůráku? Co je teda s Martenem?“

„Ó mocný, přišli se přiznat, že byli poslední, kteří ho viděli naživu.“

„Takže ho oddělali?“

„Nevíme, špeh potvrdil, že odletěl směrem k Zemi údajně za obchodem. Našli se pouze trosky jeho lodi,“ povídal Čůrák.

„Co náš byznys?“

„Mocný, naši partneři potvrdili, že Marten byl nahrazen údajně někým novým a spolehlivějším. „Obchod se nezastavil a jede dál.“
„To je dobrý pro všechny, peníze nikdy nespí. Teď si dáme lajnu, otevřeme flašku a dáme obřad, když už sme se takhle všichni pěkně potkali,“ rozhodl Matkopíchač po krátkém zamyšlení.

Někdo zapnul ezoterickou meditační hudbu a postavy v kápích se rozestoupily do kruhu. Matkopíchač zapálil svíčky, rozložil spiritualistický stolek, vyndal stříbrné náčiní a velký pytel s bílým práškem. Vyrobil dvanáct ohromných lajn a sám první šňupl jednu ze dvanácti kober.

„Skvělejší matroš. Vozil mi ho Marten, kterej ho bral od toho Bláznova pomatenýho Číňana. Je škoda, že musej zemřít, zboží měli luxusní, ale nedá se jinak. Bláznovo hulení bylo jedno z nejlepších, jaký sem kdy hulil. Škoda, že je ten debil tak zásadovej, jinak by nám určitě prototyp zařízení prodal.“

„Matkopíchači, stejně už ví o co jde a pravděpodobně ví i o nás,“ zvedl hlavu od obřadního stolku Pičín.

„Právě,“ řekl Matkopíchač, „kurva přidejte někdo kurva hlasitost.“

Hudba zesílila, Temné kolegium dokončilo druhé kolo obřadu klanění a rozestoupilo se na značky podél kruhu.

Zvedli ruce a počali jimi rytmicky kmitat do rytmu. Postupem času se rozpochovali kolem dokola a synchronně, jako vodní baletky, prováděli obřadní tance. Někdo postavil láhev na stolek, ze které postupně ubýval obsah.

Utekl nějaký čas, než hudba počala pomalu utíchat a skupina vyjetých temných postav zklidnila své chování. Někteří hluboce oddychovali, jiní neustávali v podupávání.

„Mocný, co uděláme dál?“ zeptal se nějaký zadýchaný temný hlas, který hustě kašlal.

„Přemýšlel jsem během obřadu. Martena už nepotřebujeme, použijeme starý dobrý osvědčený pátrání, pronásledování, mučení a obecně hrubou sílu. Hovořil jsem nedávno s Ničitelem a po neúspěšném útoku na planetu Musků máme zase stopu. Jeho poskok Klaun objevil místo, kde by se dal Blázen najít.“

„Veliký mocný Matkopíchači, naše temné světlo, které osvětluje cestu nocí, naše spásu a náš všehoschopný veliteli, pro vás neexistuje nemožné, vždy najdete možnost,“ pronesl Análník, poklekl a udeřil obličejem do země. Zbylé čtyři postavy také poklekly a sklonily se před Matkopíchačem.

Díval se spatra na klečící a cítil, jak z nich čerpá sílu. Matkopíchač byl blízko orgasmu a věděl, že kdyby ty kretény nepotřeboval, vystačil by si zcela sám. Měl příšernou chuť je zabít, ale touha po nesmrtelnosti mu v tom bránila. A taky ho sral Nejvyšší představený, který se mu od útoku na chrámovou planetu snažil dostat do hlavy. Byl velmi dotěrný a dřív nebo později se mu podaří proniknout mentální ochranou a spojí se. Obával se, aby se tak nestalo dřív než později. Vrátil se raději k přízemnějším myšlenkám a povolil klečícím povstat.

„Oddaní přátelé, nyní budeme čekat dokud se nezve Ničitel světu s nějakými novinkami v pátrání po Bláznovi. Pokud nemáte nic důležitýho na práci, objednal sem nějaký děvky a můžeme pokračovat v obřadech.“

Ozvalo se významné souhlasné temné zamručení, Matkopíchač zamířil do stínu a po něm se do tmy ponořili ostatní členové temného společenství.

Kapitola ještě nekončí. Přeskočíme několik let do budoucnosti, jejíž tajemství ještě nelze odhalit, navštívit na Mars jednu psychiatrickou léčebnu, vek které nedávno přijali nového polochromého pacienta.

Marten otevřel oči v okamžiku, kdy se jeho loď přibližovala k asteroidu. Bolela ho hlava, nevěděl jak se jmenuje, kde je, co dělá a proč to dělá. Cítil se nekonečně šťastně a hlavou mu probíhaly obrázky, které nedávaly smysl. Pak přišel náraz.

Ať se to zdá jakkoliv podivné a prazvláštní, kabina přežila náraz, který ji vymrštil kamsi do vesmíru a několik měsíců létala hlubokým chladem. Nejhorších bylo prvních pár dnů, než se kabina přestala otáčet a ustálila se. Pořád byl šťastný a nic ho netrápilo. Minimálně do okamžiku než si uvědomil, že má i nějaké nutné životní a tělesné potřeby. Netušil vůbec, že potřebuje kyslík k dýchání, nechápal význam tlačítek, blikátek a jiných indikátorů, které ho obklopovaly. Měl štěstí, protože když byl ještě chytrý, napadlo ho koupit upravenou verzi lodě s kabinou zálohovanou samostatnými okruhy. Baterie, čistička vzduchu, vody, topení, zásoby jídla a malý chemický záchod. Ten tedy nenašel, takže musel srát a močit do likvidátoru jídelního odpadu.

Dny trávil v navigačním křesle a bavil se pozorováním vesmíru. Občas vyjedl konzervu nebo energetickou tyčinku. Vlastně ho vůbec nenapadlo, že by se měl bát o život a vysílat SOS. Ve svém lobotomickém štěstí si neuvědomoval vážnost situace, což mu možná paradoxně pomohlo přežít. Vystačil si sám se sebou, s hvězdami nad hlavou a obrazy ve své hlavě. Občas viděl malého šikmookého muže, který se nad ním sklání a cosi povídá. Jindy zase viděl záblesky z nějakého města, bar, postavy, vybavovala se mu zvláštní vůně a štiplavý prášek, který pátil v nose. Nic však co by dávalo nějaký bližší smysl. Nohy mu nefungovaly a na temeni hlavy cítil otvory, kterými se daly prostrčit prsty a mohl se hnípat v jakési šedivé hmotě.

V okamžicích největší nudy plachtil z jedné strany kabiny na druhou. Jednou našel knihu s obrázky planet, hvězd a lidí. Strávil prohlížením dlouhé hodiny, stejně nedávaly mu žádný smysl, ale byly hezké.

Uběhlo několik pozemským měsíců a kabina s obyvatelem změnila tvář. Všechno bylo zašlé, špinavé, pokryté uniklými výkaly, které pronikavě zapáchaly tak, že klimatizace nedokázala zápach odstranit. Marten nebo to co z něj zbylo, nic necítil a pořád byl šťastný jako blecha v kožichu budhistického mnicha. Světla poblikávala, špatně se mu dýchalo a najít něco k jídlu a pití bylo stále těžší a těžší. Byly dny, kdy nic nepojedl a jeho tělo velmi zhublo. Zůstával v křesle a pozoroval hvězdy, vstával už minimálně.

Měl zavřené oči, když ucítil náraz a jakási síla začala s kabinou hýbat. Hvězdy zakryly stěny nějakého hangáru a ve výhledu se objevily postavy. Za chvíli se ozvalo syčení hořáku, který se prokousával dovnitř.

Do kabiny vstoupilo světlo a postavám v hangáru se naskytl pohled, na který do smrti nezapomenou. Uprostřed špinavé kabiny v křesle sedělo zarostlé, špinavé cosi, jenž spíše připomínalo larvu housenky než lidskou bytost. To, ale nebylo všechno. Zápach, který se vyvalil ven, donutil záchránce začít zvracet.

„Doprdele, kurva, jebat, mrdat, takovej rigól sem ještě nezažil,“ nadával jeden z nich ve chvílích, kdy se mu neobracel žaludek naruby.

Larva se pohnula, podívala se do světla a promluvila.

„Kéž jsou všechny bytosti šťastny.“

„Až ten zkurvenej smrad odvětraj, ať sem pošlou doktorku a převezou to divný stvoření na ošetřovnu, kde ať zkusej zjistit, kdo nebo co to vlastně kurva je,“ řekl jeden z přihlížejících.

„Se to tam nedá vyvětrat,“ vylezla z kabiny bílá kombinéza. „Měli bysme dovnitř vlézt v ochranných oblecích, kdybysme nějaký měli. Nedá se tam nic zachránit, ta kabina je tak zesraná a zechcaná, že nic takovýho sem ještě v životě neviděl. Velitel neuvěří, co jsme našli v prázdnotě vesmíru.“

„Když povídáš, Kájo. Oblíknou se a přines mezitím nosítka,“ řekl jeden z mužů a začal oblékat kombinézu.

„Pájo, ty kombinézy jsou úplně na hovno, cejtíš jak propouštěj smrad?“ zeptal se Kája.

„Kájo, cejtím. Co mám dělat, když se debil nákupčí snaží furt ušetřit?“

„Pájo, víš že nešetří, ale dělá co může. Naše centrální plánovaný hospodářství nepočítalo v týchle dvacetiletce s nákupem proviantu pro vesmírný posádky. Improvizuje.“

„Kájo, já vím, ale posledně s těma zpuchřelýma skafandrama byl fakt průser. Zařvali tři lidi.“

„Pájo, dva toho třetího se podařilo zachránit.“

„Kájo dobře, ale zmrzly mu obě nohy, koule a čůrák.“

„Pájo, přijít o nohy, nevadí, přijít o koule, to kurva vadí. Pojď, naložíme tuhle hromadu hovna a odneseme na ošetrovnu.“

„Kájo a stavíme se v umejvárně, dáme tomu sprchu, ať se doktoři nezeblíjou.“

„Pájo, ty seš tak chytřej. Dem do prdele, mám už toho smradu plnej oblek.“

Postavy nadzvedly nosítka a hnědou hroudu vynesly ven. Okolo postávající zvědavci udělali hodně kroků zpět a ozývaly se hlasy, které komentovaly neskutečný smrad, šířící se po okolí.

„Zavřete někdo ten krám a spust'te okolo ochranný pole, jinak se tady zeblíjem do bezvědomí,“ kdosi vykřikl a jiná dvojice se odvážně ujala úkolu.

Pája a Kája donesli nosítka do sprch, které byly okamžitě návštěvníky opuštěny a umístili Martena s přenosným lůžkem do sprchového koutu. Přitáhli hadici a pustili teplou vodu, která okamžitě začala rozpouštět nános hoven z Martenova těla. S odtékající hnědou zapáchající vodou se pomalu objevovalo tělo lidského tvora.

„Kájo, budeme ho muset ostríhat. Ty hovna mu z vlasů nevymejem.“

„Pájo, uděláš to, vid'?“

„Kájo, když sem si to vymyslel,“ řekl otráveně Pája, vzal z umyvadla zapomenuté nůžky a počal stříhat dohola velkého lobotomovaného chlapečka.

Bylo spotřebováno hodně vody a tekutého mýdla, než byl Marten zcela čistý. Kája ho oblékl a ocenil omyvatelnost lehátka.

„Pájo, omyvatelné lehátko je skvělej vynález.“

„Kájo, odneseme toho tvora, dáme si panáka a spláchneme ten humus z patra. Co říkáš?“

„Pájo, skvělej nápad.“

Nikdo se jim už nevyhýbal a na ošetrovnu se přivalili jako velká voda.

„Tady ho máte, zkuste z něj něco dostat. My už to chceme mít z krku,“ řekl Pája.

„Položte lehátko na zem a běžte do prdele, smrdíte jak dvě hovna,“ řekl doktor v bílém plášti, který se jich ujal.

Dvojice odešla a doktor se začal věnovat ležícímu Martenovi.

„Kolegyně, pojďte mi pomoci,“ promluvil k doktorce opodál.

Společně přeložili Martena na lékařský stůl a počali jej zkoumat. Přitáhli nad něj nějaký přístroj v univerzální nemocniční bílé barvě, zapnuli a sledovali na monitoru výstup.

„Tak co tady máte, felčari,“ vstoupil plešatý hromotluk v uniformě s mnoha frčky a metály.

„Nějakýho chlapa, kterýho našli v popelnici uprostřed ničeho, veliteli Kondome,“ řekl doktor.

„Říkali chlapi v hangáru, že ten smrad by zabil i slona, kdyby už nebyli dávno vyhubení,“ zasmál se velitel Kondom a dodal, „úplně doslova nález k hovnu. Hromada hoven nic víc, vrátil sem nalezenej odpad zpět do náruče vesmíru. V tom mrazu ten smrad nemůže nikomu neublížit.“

„Pravděpodobně asi ne,“ zašeptala doktorka a ani nezvedla hlavu od přístroje.

„Říkala jste něco, doktorko?“ zvedl obočí Kondom, kdyby ho měl.

„Nic, veliteli. Je napůl ochrnutý, ale nevidím žádný rány a někdo mu provedl lobotomii. Velmi zkušeně a profesionálně,“ odpověděla již hlasitěji doktorka.

„Kéž jsou všechny bytosti šťastny,“ posadil se Marten a natáhl ruce.

„Ono to mluví,“ podivil se Kondom, „doktorko, dejte to nějak do kupy, třeba nám řekne víc.“

„Rozkaz veliteli,“ odpověděla žena.

„Beztak z něj dostanem hovno, vysadíme ho na nejbližší zastávce,“ rozmyslel se Kondom a odešel.

Po několika dnech byl Marten celkem stabilizovaný, ale pořád byl jen šťastný, neskutečně šťastný a obrazy, které mu běžaly před očima, ho nikterak nevzrušovaly. Ten samý obličej, pořád dokola, šikmé oči, dlouhá bradka a zvláštní úsměv.

Udělal několik kroků a dokázal se dostat k odpadkovému koši, který považoval za záchod.

„Pane kolego, už aby byl pryč,“ řekla doktorka.

Velitel Kondom s doktorkou stál na přistávací ploše a předával zachráněného Martena.

„Napište do protokolu, že se nám ho podařilo stabilizovat, ale nepromluvil. Nevíme kdo to je, co se mu stalo, jak se dostal až tam, kde sme ho našli. Našli sme hovno, pánové.“

„Veliteli Kondome, Spojený Mars vám děkuje za záchranu lidského tvora a splnění povinnosti. Mohli ste ho nechat zdechnout a vůbec nic by se nestalo. Navíc bysme ušetřili, protože máme plný cely podobnejch dementů, kteří nevědí kdo a odkud jsou,“ řekl úředník.

„To sem netušil, příště se polepším a budu se řídit vašim doporučením,“ zasmál se velitel Kondom, otočil a zamířil k lodi.

Marten osířel obklopen neznámými lidmi, tak roztáhl ruce a opět promluvil.

„Kéž jsou všechny bytosti šťastny.“

„Budeš šťasten, neboj náš nový příteli. Ještě jedna malá cela se pro tebe najde, kamaráde,“ odpověděl laskavým hlasem úředník, mrkl k dvěma hromotlukům, kteří čekali na signál. Nasadili Martenovi svěřací kazajku a hodili ho do kufru přistaveného automobilu. Nastoupili a odjeli.

Chvíli byla tma, chvíli světlo, chvíli zase tma a chvíli zase světlo. Když se rozsvítilo definitivně déle než na chvíli, Marten se rozhlédl. Uviděl krásnou polstrovanou místnost, do které mohl narážet dle chuti a nic ho nebolelo. Byl neuvěřitelně šťastný a vůbec nic mu nechybělo. Postavy a obličej zmizely a krásný kyblík byl na svém místě v rohu, připraven přijmout šťastná hovna. Marten poklekl, strčil ruku do kýble, zamíchal obsah, nabral do dlaně, pomazal si hlavu a začal kreslit po stěnách výhled na hvězdy.

Tímto se uzavřel příběh Martenův. Prvního zmrda, jehož Kapitán Blázen potkal mimo planetu Země.